

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca zwraca się o częściowe stwierdzenie nieważności wydanej przez Komisję w dniu 16 lipca 2008 r. decyzji dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG (Sprawa COMP/C2/38.698 CISAC) w sprawie uzgodnionych praktyk dotyczących warunków zarządzania prawami do publicznych wykonań utworów muzycznych, a także warunków przyznawania stosownych licencji przez organizacje zbiorowego zarządzania, przyjmujących postać stosowanych w porozumieniach o wzajemnej reprezentacji ograniczeń zrzeszania się odpowiadających wzorowi umowy stosowanemu przez Międzynarodową Konfederację Stowarzyszeń Kompozytorów („wzór umowy CISAC”) lub faktycznego stosowania ograniczeń zrzeszania się.

Skargę swą skarżąca opiera w pierwszej kolejności na tym, że Komisji naruszyła jej prawo do obrony oraz istotne wymogi proceduralne:

- uznając w zaskarżonej decyzji, że skarżąca brała udział w rzekomej praktyce uzgodnionej, podczas gdy skierowane do skarżącej pismo w sprawie przedstawienia zarzutów zostało oparte na teorii efektu sieciowego; skarżąca została zatem pozbawiona możliwości przedstawienia argumentów na swą obronę przed zarzutem uczestnictwa w rzekomej praktyce uzgodnionej;
- nie uzasadniając podniesienia przeciwko skarżącej zarzutu dotyczącego ograniczeń zrzeszania się, które miały zostać zawarte w zawartych między europejskimi stowarzyszeniami autorów umowach o wzajemnej reprezentacji lub też które miały być faktycznie stosowane, podczas gdy skarżąca wykazała, że usunęła te klauzule i ich nie stosowała;
- nie podając - w odniesieniu do naruszenia dotyczącego rzekomej praktyki uzgodnionej, a zatem, w odniesieniu do zakresu obowiązywania nakazu - definicji działalności, której dotyczy zaskarżona decyzja.

Po drugie, skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia o EOG:

- uznając, że skarżąca popełniła naruszenie z tytułu klauzuli dotyczącej zrzeszania się, podczas gdy skarżąca wykazała, że usunęła te klauzule i ich nie stosowała;
- popełniając oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do przekazu drogą satelitarną, podczas gdy stowarzyszenia autorów upoważniły się wzajemnie do wydawania operatorom zajmującym się przekazem satelitarnym zezwolenia obejmujące terytoria kilku organizacji zbiorowego zarządzania (multi-territorial) oraz zasięg wpływu satelity wykorzystywanego do nadawania ich programów;
- przyjmując w zaskarżonej decyzji nieprecyzyjną definicję rynku właściwego;
- uznając, że skarżąca uczestniczyła w rzekomej praktyce uzgodnionej, i nie przedstawiając na to dowodu;

- wyciągając wniosek o istnieniu praktyki uzgodnionej, podczas gdy rzekome uzgodnienie stanowisk między stowarzyszeniami autorów nie mogło ograniczyć konkurencji;
- zakazując stowarzyszeniom autorów „wszelkich działań i zachowań mający skutek identyczny lub podobny” jak rzekome praktyki uzgodnione, które miały spowodować przewidziane w porozumieniach o wzajemnej reprezentacji rozgraniczenia terytorialne, i twierdząc jednocześnie, że każde stowarzyszenie miało swobodę ustalania w stosunkach dwustronnych treści zawieranych przez siebie umów o wzajemnej reprezentacji - ze względu na to, że te sprzeczności naruszają zasadę pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2008 r. — KODA przeciwko Komisji

(Sprawa T-425/08)

(2008/C 327/59)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: KODA (Kopenhaga, Dania) (przedstawiciele: adwokaci K. Dyekjær i J. Borum)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. — (Sprawa COMP/C2/38.698 CISAC) w całości, lub
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. — (Sprawa COMP/C2/38.698 CISAC) w zakresie dotyczącym KODA, lub
- stwierdzenie nieważności art. 3 oraz art. 4, ust. 2 i 3 decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. — (Sprawa COMP/C2/38.698 CISAC), lub
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności art. 3 oraz art. 4, ust. 2 i 3 decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. — (Sprawa COMP/C2/38.698 CISAC) w zakresie dotyczącym KODA, lub
- tytułem w dalszej kolejności ewentualnym, stwierdzenie nieważności art. 3 oraz art. 4, ust. 2 i 3 decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. — (Sprawa COMP/C2/38.698 CISAC) w zakresie dotyczącym przekazu drogą kablową; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zwraca się o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia z dnia 16 lipca 2008 r. C(2008) 3435 wersja ostateczna (Sprawa nr COMP/C2/38.698 — CISAC), w której stwierdzono, że skarżąca naruszyła art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG, zawierając porozumienia o udzielaniu wzajemnych upoważnień do reprezentacji oraz stosując w praktyce ograniczenia członkostwa (art. 1), klauzule wyłączności (art. 2), oraz, wraz z innymi organizacjami zbiorowego zarządzania, koordynując terytorialne rozgraniczenia wzajemnych upoważnień w taki sposób, aby ograniczyć do terytorium krajowego każdej z tych organizacji zakres obowiązywania licencji obejmujących prawa do publicznego wykonywania utworów w odniesieniu do przekazu drogą internetową, satelitarną oraz kablową (art. 3).

Skargę swą skarżąca opiera na następujących zarzutach:

- zaskarżona decyzja została wydana z uchybieniem wymogów proceduralnych ze względu na to, że w oczywisty sposób różni się ona w istotnych kwestiach od pisma w sprawie przedstawienia zarzutów;
- zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem prawa ze względu na to, po pierwsze, że nie zostało dowiedzione, iż zawarcie przez skarżącą w umowie w przedmiocie wzajemnej reprezentacji w odniesieniu do przekazu drogą internetową, satelitarną oraz kablową postanowienia o rozgraniczeniach terytorialnych stanowi praktykę uzgodnioną z organizacjami zbiorowego zarządzania z innych państw będących członkami EOG, oraz, po drugie, że rozgraniczenia terytorialne nie naruszają konkurencji.

Tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że naruszenie nie zostało dowiedzione w zakresie dotyczącym licencji na przekaz drogą kablową.

Skarga wniesiona w dniu 1 października 2008 r. — AKM przeciwko Komisji

(Sprawa T-432/08)

(2008/C 327/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger reg. Gen. mbH (AKM) (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: Rechtsanwälte H. Wollmann i F. Urlesberger)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie zgodnie z art. 231 akapit pierwszy WE nieważności decyzji Komisji w odniesieniu do AKM;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji Komisji C (2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. w sprawie COMP/C2/38.698 — CISAC, w której Komisja uznała za niezgodne z art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG uzgodnione praktyki związane ze wzajemnym przyznawaniem praw autorskich do utworów muzycznych między organizacjami zbiorowego zarządzania należącymi do Confédération internationale des sociétés d'auteurs et compositeurs (Międzynarodowej Konfederacji Stowarzyszeń Autorów i Kompozytorów, zwanej dalej „CISAC”).

Skarżąca dąży do stwierdzenia nieważności decyzji, w zakresie w jakim Komisja stwierdziła w niej, że AKM naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG poprzez stosowanie w swoich porozumieniach o wzajemnej reprezentacji ograniczeń członkostwa zawartych w art. 11 ust. 2 umowy wzorcowej CISAC bądź poprzez stosowanie de facto tych ograniczeń członkostwa, jak również poprzez koordynowanie terytorialnych ograniczeń licencji oraz nakazała AKM zaprzestanie tych naruszeń.

Skarżąca opiera swoją skargę na następujących zarzutach:

Skarżąca twierdzi najpierw, że Komisja nieprawidłowo ustaliła stan faktyczny w odniesieniu do stosowania ograniczeń członkostwa przez AKM. Komisja nie przedstawiła żadnych dowodów, które potwierdzałyby faktyczne stosowanie takiego ograniczenia przez AKM. Wręcz przeciwnie, Komisja pominęła dowody na to, że AKM stosuje „politykę otwartego członkostwa”. Ponadto Komisja przeoczyła okoliczność, iż wcześniej obowiązujące klauzule w sprawie członkostwa występujące w porozumieniach AKM o wzajemnej reprezentacji zostały przynajmniej w sposób dorozumiany uchylone i nie stanowią już treści porozumień o wzajemnej reprezentacji zawieranych przez AKM.

Co więcej, skarżąca podnosi, iż art. 3 decyzji Komisji, w którym Komisja czyni AKM zarzut, że „naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG poprzez koordynowanie terytorialnych ograniczeń, przez co zakres obowiązywania licencji jest ograniczony do terytorium krajowego danej organizacji zbiorowego zarządzania”, pozostaje w sprzeczności z motywami decyzji. W sentencji decyzji brakuje w szczególności ograniczenia do tych form rozpowszechniania (satelita, Internet i kabel), którymi Komisja zajmowała się w swoich rozważaniach.

Ponadto zdaniem skarżącej istniejące, terytorialne ograniczenia licencji figurujące w porozumieniach AKM o wzajemnej współpracy nie są wynikiem uzgodnionej praktyki. W celu udowodnienia istnienia świadomego uzgodnienia w zakresie określonego postępowania Komisja oparła się właściwie tylko na tej okoliczności, że umowy o wzajemnej reprezentacji zawierane przez europejskie organizacje zbiorowego zarządzania stosują się faktycznie do jednolitego systemu. Zdaniem skarżącej to równoległe zachowanie można jednak po prostu wytłumaczyć tradycyjną strukturą rynku i ustawowymi warunkami ramowymi odnoszącymi się do działalności organizacji zbiorowego zarządzania

Skarżąca utrzymuje również, że decyzja Komisji narusza zasadę precyzji, gdyż z art. 4 ust. 2 decyzji nie wynika jasno, co należy rozumieć przez wymóg „sprawdzenia” niektórych postanowień umownych.